9. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 20 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— In Hongarië is de ellende zoo groot, dat de armen, ...gens brieven uit Pesth, notenschelpen malen, om er brood ... te maken.

— Eene liefdadige dame van Hertzfeld, in Keur-Hessen, ... zich tot het stedelijk bestuur vervoegd, ten einde ver... te bekomen, om op Kersdag twee honderd armen te ...en spijzigen. Maar de heer burgemeester weigerde zijne ...lemming, onder het vrij zonderlinge voorwendsel, dat ...ndere armen der stad, welke er 2000 telt, nijdig zou... wezen over het lot dergenen, die aldus zouden Kers... vieren, en dat er beroerten zouden kunnen uit ontstaan. ... dame werd dus verpligt een ander middel te zoeken, ... hare liefdadigheid ongestoord te kunnen uitoefenen.

— Te Aken is besloten *tot opheffing van den accyns op gemaal*, en de daardoor aan de stedelijke kas ontvallende ... van 11,000 Rth. door een omslag naar het vermogen ... ingezetenen aan te vullen.

ENGELAND.

— In het testament van den beroemden Engelschen staats...n *Thomas Granville*, vindt men de volgende zonderlinge ...rede:

„Om de natie het traktement te vergoeden, dat de over...ene gedurende vele jaren van zijn ambt genoten heeft, ...ateert hij aan het Britsche museum zijne bibliotheek, ...arvan de waarde op 15,000 p. s. geschat en op 20,000 ...ekdeelen wordt berekend, waaronder men eene menigte ...stbare werken vindt."

— Den 8. dezer is Dublin door oproerige bewegingen, ...n welke het nu sedert geruimen tijd was vrij gebleven, ...erontrust. Op zes verschillende plaatsen zijn karren met ...rood, die door de straten reden, of bakkerswinkels, aan...evallen en geplunderd. Ook te Tralee heeft een vierhon...erdtal mannen al het brood en spek, dat zij vinden kon...en, geroofd. Het onderzoek van sommigen der te Dublin ...egrepenen heeft doen zien dat broodsgebrek geenszins de ...enige aanleiding tot die ongeregeldheden geweest is, want ...n hunne zakken werd geld gevonden, en eenigen hadden ...un werk aan den spoorweg verlaten, om deel aan den ...oesten oploop te gaan nemen.

In andere graafschappen is het rooven en stelen nog al...emeener, en de voorbeelden zijn niet zeldzaam dat som...migen zulks alleen doen om in de gevangenis geworpen te ...orden, en daar huisdak en voedsel te vinden. De pro...incie Ulster, Wicklow, Kildare en Carlow had men tot ...iertoe onder die gedeelten des lands geteld welke, betrek...kelijk, geen gevaar van hongersnood liepen; maar thans ...an dit niet langer gezegd worden, en de toestand dezer ...treken wordt meer en meer aan dien der westelijke graaf...schappen gelijk.

Het hart bloedt bij het lezen van de bijzonderheden der ...lagting, die de hollende hongersnood hier en daar aanrigt. „De tijd is voorbij (schrijft men uit Bantry, in het graaf...schap Cork), dat het van honger omkomen van tien men...schen op éénen dag ons verbaast. Deze wijze van sterven ...is de meest gewone onder onze rampzalige bevolking gewor...den. Uitgevast storten de menschen, in het veld, op den weg, in hunne hutten, neder, en de ratten verslinden hen, de moeder met haar kind, dat aan de verdroogde borst be...zweken is, zoodra zij gestorven zijn." — Eene vrouw, wier man insgelijks bezweken was, getuigde dat zij en hare kinderen, nadat zij hem, op de uitgehangen huisdeur, bij gebrek van doodkist, grafwaarts gedragen hadden, te zwak waren om huiswaarts te keeren, en op den weg zouden omgekomen zijn, had niet een voorbijgaand heer hun een schelling gegeven, om eenig voedsel te koopen.

FRANKRIJK.

— De bekende kwartiermeester *Gérard*, van wiens jagtfeiten wij reeds vroeger gesproken hebben, heeft aan een dagblad den volgenden brief, uit Oran de dato 6. December geschreven

Sedert de dood van den zwarten leeuw van Archiona (in Julij 1844) is zijne echtgenoote verhuist en het land veilig geworden. Maar in den loop dezer maand is deze leeuwin teruggekomen, gevolgd door eenen nieuwen rosharigen echtgenoot, en door twee veel belovende jongen van omstreeks achttien maanden. Elken dag verdween er een of meer ossen, eenige paarden of veulens, welke deze leeuwin doodde, om hare familie te voeden. Na vele klagten van de inwoners der streken ontvangen te hebben, begaf ik mij op 24. November op de plaats zelve. De leeuwin en haar gevolg was sedert den vorigen dag verdwenen. Ik dwaalde verscheidene dagen rond, zonder eenig spoor te vinden. Den 3. December kwam ik terug bij den scheik *Sereman-Benseïd*, bij wien ik mijn hoofdkwartier had gevestigd. Een ruiter van het dorp der Ouled-Nail was mij komen waarschuwen, dat de leeuwin bewijzen van haar aanwezen had gegeven. Dadelijk begaf ik mij daarheen en de genoemde ruiter toonde mij de plaats aan, waar de leeuwin een paard gedood had. Daar liet ik mijn paard achter, naderde den rand van het bosch en zag inderdaad eenen stroom bloeds; vervolgens bleef ik het spoor volgen van het gedoode paard, dat de leeuwin meer dan 600 ellen ver tot in eenen hollen weg had gesleept. Daar lag het ongelukkig dier, zonder eenige andere wonden dan twee tandenbeten in den hals, maar overigens ongedeerd. Ik ging onder eenen mastikboom liggen, op vier ellen van het lijk. Den geheelen nacht van 3 op 4 December ging voorbij, zonder dat er iets voorkwam. Eindelijk werd mij de aankomst van het ondier in den avond van den 4. verkondigd. Daar de holle weg zeer diep en vooral met veel hout begroeid was, bespeurde ik de leeuwin niet, voor dat zij hare prooi naderde; zij werd door hare twee jongen gevolgd; daar een derzelve zich tot het paard begeven had, viel zijne moeder op hem aan, wierp hem neder en dwong hem terug te gaan; de leeuwin had mij tevens bespeurd, waarop zij hare plaats verlatende, rondom mij dwaalde, zich nu eens verbergende, dan weder haren kop door de struiken stekende, om zich te verzekeren dat ik er nog was. Een oogenblik daarna verdween zij geheel en al. Ik dacht dat zij vertrokken was, toen ik mijne oogen links wendende, haar even als eene slang uitgestrekt zag staan met haren kop tusschen de beide pooten, met de oogen op mijne oogen gevestigd, en haren staart langzaam heen en weder slingerende. Er was geen seconde te verliezen. Ik mikte midden op haar voorhoofd, zij sprong van hare plaats op ter hoogte van 5 voet en viel weder neder, terwijl zij een kort gebrul liet hooren; zij was dood, de kogel had haar midden in het voorhoofd getroffen en was haar door het hoofd gegaan. De leeuwtjes waren op het schot gevlugt; ik wachtte te vergeefs op hunne terugkomst. Eindelijk werd ik door de koude gedwongen terug te keeren, en tegen den morgen kwam ik mijne prooi halen. Onder al de leeuwen, die ik tot dusverre geveld heb, is er geen die binnen zoo korten tijd zooveel schade heeft aangerigt.

BELGIE.

ANTWERPEN, den 16. Januarij. De stoomboot *Princess Victoria* meende gisteren naar Londen te vertrekken; maar de Schelde kruide zooveel ijs, dat alle afvaart onmogelijk werd geoordeeld. De schippers van vijf visschersschuiten, zijn echter de duizende drijvende ijsblokken doorgeworsteld, en volgens hunne verklaring zou er op den stroom geen ijs wezen, dan tusschen onze reede en die van Lillo. Dit is zeker dat de scheepvaart bepaaldelijk is gestremd. *(Antw. Nieuwsbl.)*

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 16. Januarij. Bij arrest van den Hoogen Raad, van 29. Augustus jl., voorkomende in het *Weekblad van het Regt*, is beslist, dat uit het enkel houden eener godsdienst-oefening van meer dan twintig personen, op bepaalden dag, zonder bekomen vergunning der Hooge Regering, niet ligt opgesloten het vormen of oprigten van eene associatie door meer dan 20 personen, als welke bij art. 291 Wetb. van Strafr. is verboden en met straf bedreigd.

— Den 4 dezer is ten hove een luisterrijk bal gehouden, waaraan omtrent 700 personen hebben deel genomen; welk bal, ten gevolge der ligte ongesteldheid des konings, bij gelegenheid van hoogstdeszelfs verjaardag, in de vorige maand was uitgesteld.

Het is vreemd, dat de ongesteldheid des konings, die de hoffeesten van 6. december deed uitstellen, Z. M. niet verhinderd heeft den nieuwen Franschen gezant op 4. Dec. in een plegtig gehoor te ontvangen.

Nog vreemder is het dat het berigt van deze audientie in het *Handelsblad* onder denzelfden datum is medegedeeld als het berigt van de uitstelling der gala-voorstelling. Wist men dus den 4. reeds dat de koning den 6. ongesteld zou zijn?

— Eenige dagen vóór 6. Dec. ll. zag men in den Koninklijk Franschen schouwburg, in eene der eerste loges, tusschen de adelijken en diplomaten, eene dame, prachtig als eene prinses gekleed, doch minder zedig. Het was de maitres van den vermoedelijken erfgenaam van een zeer hoog personaadje, welke vermoedelijke erfgenaam gehuwd is en kinderen heeft.

Deze onbeschaamde verachting van alle welvoegelijkheid kwam ook weldra ter ooren van haar, die het meeste regt had zich zulks aan te trekken. Men zegt, dat zij onmiddelijk haar beklag aan de voeten van een zeer hoog personaadje ging brengen, en dat het woord *echtscheiding* over de lippen der beleedigde echtgenoote kwam. De vermoedelijke erfgenaam werd bij zijn' vader ontboden; en de vertrouwden van het huis verzekeren, dat er zulk een hevig tooneel voorviel, dat een doorluchtige degen, die niet zonder roem bij Waterloo schitterde, hierbij getrokken werd. Hoe het zij, de dame werd opgeofferd; men gaf haar twee uren tijds om hare biezen te pakken, en zij verdween.

Men beweert, dat dit vooral de gezondheid en de gemoedsstemming van sommige hooge personen zoo zeer schokte, dat hierom de gala-voorstelling van 6. December niet kon plaats hebben. *(Asmodée.)*

'sHERTOGENBOSCH, den 15. Januarij. Heden morgen vroeg werd de Marktstraat, toegang gevende tot de Tolbrugstraat alhier, met militairen afgesloten, en onmiddelijk daarop trad de justitie en politie daar binnen, gevolgd door eenige officieren en onderofficieren van het garnisoen. De oude kleeder-koopers winkels werden met politieagenten bezet en vervolgens werd onmiddelijk overgegaan tot het onderzoek naar gestolen militaire- en andere goederen. Zijnde van de eerste bij het schrijven dezes reeds eene zoodanige hoeveelheid in beslag genomen, dat met dezelve wel een geheel regement zou kunnen gekleed worden; nog steeds gaat men met dat onderzoek voort.

— De Regtbank te 's Hage, heeft voor het stelen van een tros druiven door een jongetje van 11 jaren, maar 177 dagen gevangenisstraf *te veel* gevraagd. Het Provinciaal Hof begreep, dat drie dagen genoeg was, maar zes maanden te veel.

LEEUWARDEN, den 11. Januarij. De heer *Adam Arons Drielsma*, ter dezer stede woonachtig, heeft voor eenige dagen het zeldzame voorregt mogen genieten in 84jarigen ouderdom, de bevalling zijner achter-kleindochter en mitsdien met zijne talrijke familie, bestaande uit 7 kinderen, 55 kleinkinderen, en 41 achterkleinkinderen, eene hoogst opmerkelijke familie-gebeurtenis, nl. de wording of geboorte van zijn *vyfde* geslacht te beleven.

GRONINGEN, den 14. Januarij. Onze stad leverde jongstleden Dingsdag een eigenaardig schouwspel op. Het ijs, dat, hoewel reeds sedert ruim eene maand de wateren naar onze stad voerende gestremd hebbende, tot dusverre nog geene genoegzame zekerheid tot eene algemeene gebruikmaking had opgeleverd, bood thans, door de in de laatste dagen plaats gehad hebbende strengere vorst, die zekerheid aan, dat daarvan allerwege gebruik kan worden gemaakt. Zulks had ten gevolge, dat vele landbewoners uit deze provincie deze gelegenheid aangrepen, om een be-

---

De zucht tot opschik van een Meisje kost 80,000 menschen het leven.

—

In Marseille leefde onder de regering van Lodewijk XIV, eene gegoede weduwe, Morphise genaamd. Zij had twee kinderen, eenen zoon, die Edmund, en eene dochter, die Zenaïde heette.

Edmund was koopman, en maakte dikwerf reizen ter zee in de Levant. Bij zijne laatste reis naar Konstantinopel vraagde hij, zoo als gewoonlijk, zijne zuster, die hij teeder beminde, wat hij haar ditmaal zoude medebrengen. Zenaïde vraagde om een kostbaar Turksch kleed, zoo als verscheidene rijke Marseillaansche schoonen droegen; zij verzocht hem toch vooral dezen last niet te vergeten, en toch geene kosten te sparen, opdat het zoo prachtig als mogelijk zoude zijn; om nog zekerder te zijn, schreef zij deze bestelling met rood krijt in het memorie-boekje van haren broeder, en reeds stelde zich hare levendige verbeelding in den geest, de zegepraal voor, die zij zoude behalen, wanneer zij met dit kleed op de cours en quais van Marseille wandelde.

Na verloop van vier maanden kwam het schip, waarmede de jonge Morphise was scheep gegaan, uit Griekenland terug, en moest in het lazareth quarantaine houden. Edmund had zijnen last niet vergeten; hij had zulk een prachtig kleed medegebragt, dat hij van verlangen brandde om het zijne zuster te overhandigen, overtuigd zijnde, dat dit geschenk haar zoude verrassen. Edmund was naauwelijks een jaar ouder dan zijne zuster, en bezat de levendigheid en onbezonnenheid zijns ouderdoms in ruime mate; veertig dagen nog af te wachten, scheen hem geheel onmogelijk; hij kocht eenen oppasser om, en met diens hulp werd het kleed reeds den tweeden dag aan zijne zuster in stilte overhandigd; hij schreef haar in een briefje, dat hij zich volkomen wel bevond, dat hij het kleed meer dan honderdmaal had aangeroerd, en dat zij het zonder gevaar konde ontvangen. Nog te bed zijnde, bij het aanbreken van den dag, ontving zij het schoone geschenk, en moeder en dochter konden zich aan den aanblik niet verzadigen; Zenaïde huppelde van vreugde in het vertrek rond, en klapte in de schoone handen; altoos herhalende: Ah la belle robe! la belle robe! en vergat daardoor, dat zij nog in het hemd was; tot dat hare moeder haar herinnerde, zich aan te kleeden. Er waren nog geene twee uren verloopen, of de tijding werd gebragt; dat de pest in het hospitaal was, en eenige uren daarna, dat dezelve zich bij den jongen Edmund het eerste vertoond had. Men kan zich de ontsteltenis voorstellen, die daardoor bij Zenaïde en hare moeder veroorzaakt werd; hoe schrikkelijk vielen beiden in een oogenblik van het toppunt der vreugde, in den diepsten afgrond des kommers.

Nog wilde zich Zenaïde niet van het kleed scheiden, maar met ieder uur werden de Berigten treuriger, en men liet eindelijk de meid komen, die men het schoone kleed met het bevel overgaf, hetzelve, wanneer het donker werd, in eenen diepen put te werpen, en met steenen te bedekken. Den anderen morgen verzekerde de meid dit bevel stiptelijk volvoerd te hebben; maar deze meid, door hebzucht verleid, had dit kleed naar eene heeleresse gebragt en haar hetzelve verkocht. De meid was de eerste, welke hare ongehoorzaamheid met het leven moest bekoopen, zij was het eerste offer der verwoestende pest, en stierf na weinige dagen, nadat zij de bekentenis harer ontrouw had afgelegd; de heeleresse onderging hetzelfde noodlot; echter had zij het kleed des ongeluks reeds wederom verkocht, hetwelk in eenen winkel ten verkoop had gehangen, en de vreesselijke krankheid door de geheele stad verspreidde, de schrik werd nu algemeen; met iederen dag werd dit ontzaggelijk onheil grooter. Edmund was reeds lang dood, en de vertwijfeling was in het huis van Morphise gezeteld; nog had de ongelukkige moeder dit sterfgeval aan de dochter verzwegen, die buitendien bijna uitzinnig was, dewijl zij zich als de oorzaak van al de ellende beschouwde; — maar ook de moeder van Edmund moest zich ter nederleggen, en werd in weinige dagen eene prooi der allesvernielende aanstekende ziekte. Zij liet aan hare dochter hare kamer ontzeggen; doch deze drong met geweld tot hare stervende moeder, en zoog de pest uit hare bleeke lippen. De deugdzame bisschop Belzunce, die ieder gevaar trotseerde, en de pestzieken zooveel als mogelijk was zelf persoonlijk bezocht, was bij de familie Morphise, en troostte moeder en dochter; maar helaas! werd ook hij, en kort daarna de ongelukkige Zenaïde het offer dier woedende krankheid. — Het arme meisje gaf haren geest onder de vreesselijkste zelfverwenschin-

ook in de stad af te leggen, 't zij om daar zaken te behandelen, 't zij om vrienden en bekenden te groeten, 't zij enkel tot uitspanning. Onze marktpleinen vooral wemelden dien ten gevolge van duizenden bezoekers, en bijna op alle overige punten van de stad zag men groepen lieden, waaraan het te zien was, dat velen van hen zich voor 't eerst verlustigden in de aanschouwing van het wezenlijk belangwekkend gezigt eener stad. Bovendien waren het niet enkel bewoners dezer provincie, maar ook talrijke bewoners uit de provincie Vriesland — van de ingezetenen onzer provincie ligtelijk te onderscheiden vooral door de kenmerkende kleederdragt der vrouwen – onze wezenlijke fraaije stad komen bezoeken, waardoor vooral de Brugstraat en de Vischmarkt een' drang van menschen vertoonde, die alleen op marktdagen in de kermissen alhier aldus wordt gezien. Dat zulks veel vertier voor de ingezetenen oplevert, spreekt wel van zelve, en het is derhalve te hopen, dat, zoo de winter nog langen tijd mogt aanhouden, het ijs in dien toestand blijve, dat het voor de landbewoners steeds een geschikt middel van communicatie met deze stad moge blijven aanbieden.

MENGELINGEN.

Eene Troonrede.

Zoolang het door de hoogste regtsmagt in Nederland niet is uitgemaakt, wie voor de Troonrede aansprakelijk zij, en wien men al beleedigen kan, als men over de Nederlandsche Troonrede spreekt, is het voorzigtigst daarvan te *zwygen*; maar dat belet niet, dat het vrijstaat *de Troonrede* van den edelen Koning der Franschen, den lof toe te zwaaijen, welke aan dezelve regtmatig toekomt, en deze aan alle vorsten tot een voorbeeld aan te prijzen. Nu, dat doen wij dan ook uit volle overtuiging bij deze. De aanspraak met welke Lodewijk Philips, op Maandag 11. Januarij, in persoon de wetgevende kamers te Parijs opende, is bijzonder merkwaardig door hare openhartigheid en den onbepaaldst vertrouwen ademenden geest. Te regt is het door anderen reeds opgemerkt, *dat alle kwestiën, zoo buiten- als binnenlandsch, daarin eenvoudig, zonder overdryving en zonder achterhoudendheid zyn uiteen gezet.* Ik tart alle ministerieele kampvechters uit, om mij eene Troonrede aan te wijzen, die met deze kan worden gelijk gesteld. En die rede is gehouden in een oogenblik zoo moeitevol en kritiek als het tegenwoordige is, dank zij de met de schending van het Weener traktaat gepleegde inlijving van Krakau, en de door de aanmatiging van lord Palmerston gedane protesten tegen het huwelijk van den hertog van Montpensier met de infante van Spanje. Gelukkig het land dat ministers heeft, die hunnen koning zulke schitterende redenen in den mond leggen, en die bovendien het daarbij niet laten, maar, terwijl zij met open kaart spelen, ook ten uitvoer brengen, wat zij beloven; heil het volk wiens koning zulke woorden de zijnen maakt, en die niets meer ter harte neemt, dan de bloei zijns lands en de welvaart zijner onderdanen.

De Vogelaar.

(Ingezonden.)

Op uur en tyd is 't vogelvangen
Gewis een aangenaam bedryf..
(Een ieder hoort toch gaarn de zangen
Van 't volkje met gevederd lyf.)
Ik meen wel niet de vangst met netten,
Zoo als men die in 't najaar spreidt,
Waar, door des vinkers looze zetten,
't Onnoozel vinkje wordt misleid. —
Voorzeker op de druip- of vlugtbaan
Is 't allerprettigst om te zien
Den vink al wippend uit de lucht slaan,
En in het boschje nederpliên.
Maar wreed ook, valsch en onmeêdoogend
Wordt 't argloos diertje doodgedrukt;
De vreugd der vangst is veelvermogend,
Doch heeft my soms een traan ontrukt. —
Zoo wordt de lyster in de bogen
Gehangen aan het buigzaam rys,
Door 't roode besje vaak bedrogen,
En vindt ze een strik — in plaats van spys.
Hoe wreedlyk wordt zy niet gemarteld,
Wat heeft ze een smartelyken dood!
Zy rukt al hygend, of zy spartelt
En fladdert met gebroken poot. —
Genoeg! genoeg daarvan op heden! —
Ik denk aan 't vogelen gefluit
In 't stille woud, in de eenzaamheden.
Hoe liefelyk is dat geluid
In d' avondstond, als aan de kimmen
De zon verdwynt in purpervuur;
Of als ze in 't Oost begint te glimmen,
By 't eerst ontwaken der natuur.
Dan treedt de sluwe vogelvanger
Ook uit zyn hut in 't boschryk dal;
Voorzien van fluitjes, lymstok, hanger,
Van springnet, knip, — en wat niet al. —
Zie, hoe hy op een plek hem gunstig
De vogels naar zich henen trekt;
Hy lokt en piept, en fluit zoo kunstig,
Geheel door groenend loof gedekt.
De vogels zwieren, fladdren, spelen,
En kwinkeleren door elkaâr,
Zy springen, zingen, tjilpen, kwelen,
By 't hoofd zelfs van den vogelaar. —
Reeds vele zangers zyn gevangen,
By dat luidruchtig, woelig spel,
Of bleven aan den lymstok hangen;
Den vogelvanger gaat het wel.
Weldra keert hy nu even lustig
Terug, met zyn gemaakten buit,
Naar zyne woning, arm, doch rustig,
En denkt aan zyne jonge bruid. —
Aan zyne bruid? — Zal hij dan trouwen?
Hij, die zoo zeer de vryheid mint! . . . .
. . . .
. . . .
Wie weet niet, dat de min der vrouwen
Tot zelfs de vryheids-min verwint?

Zoo eindigt dan myn vogelvanger,
En zal, zoo ik my niet bedrieg,
(Hy, zoo geducht voor menig zanger)
Wel eerlang zingen by de wieg. —

10. Jan. 1847. T.

Verdraagzaamheid.

Eens geraakten menschen van zeer verschillende godsdienstpartijen, Christenen, Joden, Turken en andere, te zamen in hevigen strijd. Ieder wilde zijn geloof en zijne gebruiken den voorrang gegeven hebben. Onder hen was een Indiaan, die aldus het woord opvattede: « Ik geloof, geleerde Heeren, dat wij den strijd kunnen beslechten." Hij stond op, nam een prisma, — en de schoonste regenboog-kleuren werden zigtbaar. « Ziet, vrienden!" — zeide hij, — « hier hebt gij door terugkaatsing en breking van het zonnelicht, zeer vele heerlijke kleuren; rood, oranje, geel, groen, violet, blaauw en purper. Ik weet niet, welke van deze kleuren u de liefste is, — maar, — dat weet ik, dat alle deze kleuren uit eene lichtstraal ontstaan, — het zonnelicht. Zoo is het ook met de godsdiensten! Er is maar *één Licht*, maar het schijnt in verschillende kleuren.

Wat treft uw oog echter bij deze prismatische regenboogkleuren? Het is de harmonie derzelve, die in zachte vereeniging stralende, — het oog zoo liefelijk aandoet. Nu, laten wij dan ook eensgezindheid bevorderen in de kleuren van het *Goddelijke* licht, en alle godsdiensten stralen dan schitterend en vriendelijk nevens elkander, even als de heerlijke boog aan den hemel. — Alzoo, EEN Goddelijk licht — in verscheidene kleuren. — Eene muziek op verscheidene instrumenten.

CORRESPONDENTIE.

Het artikel uit Groede zal geplaatst worden.

Bij de Redactie is ontvangen ten behoeve van den Markies

DE THOUARS.

Van A.	ƒ 2.60.
« R.	« 1.00.
« Z., voor den ongelukkigen *de Thouars.*	« 1.50.
« E. K.	« 2.40.
« Een oud Militair	« 1.50.
« X.	« 1.00.
« P. M. S., uit Middelburg,	« 2.47½.
	ƒ 12.47½.

ADVERTENTIEN.

AFVAART-UREN
VAN DE STOOMBOOT
DE SCHELDE,
VARENDE TUSSCHEN
VLISSINGEN en BRESKENS.
Januarij 1847.

Van Vlissingen.				Van Breskens.			
Donderdag	21,	nm.	1½ ure.	Donderd.	21,	nm.	2½ ure.
Vrijdag	22,	«	2½ «	Vrijdag	22,	«	3½ «
Zaturdag	23,	*niet varen.*	«	Zaturdag	23,	*niet varen.*	«
Zondag	24,	*niet varen.*	«	Zondag	24,	*niet varen.*	«
Maandag	25,	vm.	8 «	Maandag	25,	vm.	9 «
Dingsdag	26,	«	8½ «	Dingsdag	26,	«	9½ «

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 19. Januarij. Sedert den 16. dezer is alhier niets gepasseerd.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 1/2 ure.
Sluiting des avonds 5 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

gen op, terwijl zij onophoudelijk schreeuwde: ik ben de moordenaresse mijner moeder, mijns broeders, van den edelen Bisschop en van de geheele stad Marseille. Inderdaad had het onheil thans den grootsten graad bereikt, duizenden stierven dagelijks; de lijken lagen in de straten; geheele karren vol als hout op elkander gestapeld, werden dagelijks in de zee geworpen: als geesten zweefden de inwoners met holle oogen op de straten rond, en schreeuwden elkander van verre toe: Memento mori! Eene linie van troepen scheidde de ongelukkige stad van het overige Frankrijk en van de geheele wereld, de poorten waren bestendig gesloten, en de zwarte vlag des doods wapperde van alle torens; de stadsmuren omringden eene ruime en nare gevangenis, welke gelijktijdig een algemeen graf was. Bij dit schrikkelijk onheil voegde zich nog een tweede, namelijk de honger; van geenen kant kwam toevoer van levensmiddelen, alle landlieden waren uit den omtrek gevlodén, en de hongersnood was zoo vreesselijk, dat de levenden de lijken der aan de pest gestorvenen aantasteden. Eindelijk zond de Paus verscheidene schepen met vruchten en levensmiddelen beladen. Edoch de weinige nog levenden ontvingen deze hulpe koud en zonder vreugde; wat zullen wij daarmede? de straten zijn met gras bedekt, en de stad is eene woestijn; deze vruchten zullen op onze graven verrotten.

Eindelijk verzamelden zich de geneesheeren op het stadhuis, en hielden eene algemeene beraadslaging; na lang raadplegen waren zij gezamenlijk van meening, dat de krankheid eene buitengewone, zoo te zeggen, heimelijke eigenschap had, die men slechts door het openen der pestlijken ontdekken konde. Dit was echter eene operatie, die dengenen, welke dezelve ondernam, eenige uren daarna gewisselijk het leven zoude kosten. Eene doodelijke stilte volgde op deze verklaring, en de ontsteltenis was op alle gezigten der geneesheeren en wondheelers te lezen. – Op eens eindigde een jong geneesheer, Guyon genaamd, wiens kunde met regt geroemd werd, dit vreesselijk stilzwijgen, en sprak: « Welaan, ik wijde mij aan het welzijn, van mijne geboortestad! in « deze vergadering zweer ik bij de menschelijkheid en de godsdienst, dat ik een lijk zal openen, en iedere ontdekking die « ik doen zal, aanstonds opschrijven. Leeft wel mijne vrienden, « ik ga mijn huis bestellen, en het heilige sakrament ontvangen." Met deze woorden groette hij de verzameling, die nog twijfelde, of hij in staat ware zijnen eed te vervullen.

De onverschrokkene Guyon volbragt hetgeen hij beloofd had, hij was nog ongetrouwd, maar ook rijk, en maakte dadelijk zijn testament; van den notaris ging hij naar den bisschop, biechte en ontving den zegen, tegen middernacht. Met het aanbreken van den dag begaf zich Guyon tot eenen aan de pest gestorvenen, sloot zich met denzelven in eene kamer op, voorzag zich van pennen, papier, inkt en een klein crusifix; vol geestdrift, had hij nooit meer ligchamelijke en geestige krachten gevoeld, en wierp zich voor het lijk op de knieën en sprak: « Vergankelijk « hulsel van eene onsterfelijke ziel, ik huiver niet bij uwen aan« blik, gij zult mij den weg tot eene glorierijke eeuwigheid aan« wijzen, en mij met de oorzaak bekend maken, die mijne ge« boortestad in het verderf stortte, en mij de middelen geven, « dit verderf te stuiten." -

In eene soort van geestvervoering begon en eindigde hij deze vreesselijke operatie, en schreef zijne gemaakte ontdekkingen dadelijk op; toen legde hij het papier in eenen pot met azijn welke tot dit doel gereed stond, begaf zich toen in het pesthuis, en gaf twaalf uren daarna den geest. Een heldhaftige dood, duizendmaal roemrijker dan die van eenen oorlogsheld in den slag, die zich van een heer ondersteund, en vol geestdrift in de vijandelijke gelederen stort.

Deze heerlijke daad bragt de beste werking in de vertwijfelde stad voort, men begon hoop te voeden en nieuwen moed te vatten; de geneesheeren maakten zich de aanmerkingen van Guyon, door zijnen dood gekocht, ten nutte, behandelden de ziekte beter en doelmatiger; het gevaar verminderde schielijk, en in korten tijd hield de plaag geheel en al op. Het was een heerlijke dag, waarop de poorten van Marseille wederom geopend, en de vanen des doods weder van de torens genomen werden. Een feestelijke omgang, waarbij de geheele geestelijkheid, de authoriteiten en het volk in diepen rouw was, ging door alle straten der stad, en in alle kerken. Intusschen had deze vreesselijke kwaal 80,000 menschen weg genomen, en er was niet eenige onder de geheele bevolking der stad, die niet ouders, broeders, zusters of vrienden verloren had; en aan dit alles was alleen de ijdelheid van één meisje de schuld. Nog op den huidigen dag toont men den vreemdeling op het stadhuis te Marseille eene schilderij, waarop de gruwelen van dien tijd juist afgebeeld zijn, en hetwelk men niet zonder huivering zien kan.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.